der er bedst og lysest i Livet, ogsaa ere gaaede under i Striden.«

»Men Lucy og jeg ere jo begge unge,« sagde Rylston.

»Hvorfor kunne I da ikke vente? Jeg holder vel ikke af lange Forlovelser, og jeg sætter ingen Lid til dem; men jeg skal aldrig overtale Lucy til at gifte sig mod sin Villie. Min Kone og jeg holde af Dem, og vilde hellere unde Dem vor lille Pige, end nogen anden af vore Bekjendte. Dersom De troer, at De kan skabe Dem en Formue, saa gaa i Guds Navn hen og sæt det iværk. Hun er nu først atten Aar; men husk paa, at I maae have Tillid til hinanden. Jeg vil ingen Brevvexling vide af, eller Noget af det Slags, og dermed Farvel ... see ikke saa modfalden ud!«

Mr. Lansden, der i sit stille Sind betragtede Elskende som store Tosser, og ikke kunde tænke sig Grunden til, at hans Døttre syntes saa forhippede paa at forlade Hjemmet, begyndte nu at samle sine Sager sammen, for at begive sig til Byen, medens George Rylston, der saae ud som om han havde fattet den Beslutning at være ulykkelig for Livstid, gik ned i Haven for at søge Lucy. Han følte sig saameget mere skuffet i sine Forventninger, fordi han og den unge Dame, førend hans Samtale med hendes Fader, havde ordnet Alt til deres egen fuldkomne Tilfredshed.

Tingen var, at George nogle Dage i Forveien havde modtaget et Brev fra en gammel Onkel i Indien, ved hvilket han var bleven ført op paa Lyksalighedens Toppunkt, og medens han og Lucy, med Hovederne tæt sammen, gjennemlæste det, kunde de ikke være blinde for al den Lyksalighed, som fremstillede sig for dem. Brevet var just ikke overordentlig kjærligt; men i Indien er det for varmt til, at Følsomheden kan faae Luft. Mr. Lansden var egensindig nok til ikke at see noget Lovende i det Følgende:

»Kjære Neveu!

Jeg har flere Gange efter min Søsters Død tænkt« — »Pyt! Det er sex Aar siden,« mumlede Mr. Lansden — »at jeg maaskee kunde gjøre noget Bedre for Dig her, end det kan være Tilfældet hjemme. Hvis Du derfor har Lyst, saa kom; men Du gjør bedst i at skynde Dig, thi disse forbistrede Læger sige, at jeg kan døe, naar det skal være.

Din

Frederik Hedges.

P. S. Betal dine Regninger, inden Du reiser.«

Derfor havde George opgivet den Stilling som Skriver, hvilken Mr. Lansden havde omtalt med saa megen Ringeagt, og førend Afreisen til Indien fik han Tid til at meddele den gamle, gamle Historie til den smukke Lucy Lansden, der lyttede til den med langt mere Taalmodighed end hendes Fader. Nu gik George dybt nedbøiet tilbage til Lysthuset, hvor han havde forladt Lucy, og satte sig meget nedslagen ved Siden af hende.

»Nu er da Alt forbi,« sagde han.

»Hvilket?« spurgte Lucy.

»Vor Forbindelse og min Lyksalighed.«

»Passiar! Hvad kan der være i Veien, George? Hvad sagde Papa?«

»Sagde? Han sagde hvad alle Fædre formodentlig sige til enhver stakkels Fyr, som kommer til dem uden at medbringe en Fortegnelse over sine Obligationer. Jeg troede, at jeg skulde drage afsted med et glad Sind for at arbeide for Dig, Lucy, og nu har han sendt mig bort med et bekymret Hjerte — det er det Hele.«

»Kjære George! Du maa ikke være fortrædelig; kom nu og siig mig hvad der er i Veien. Jeg er overbeviist om, at Fader ikke vilde sige eller gjøre noget Ukjærligt.«

»Maaskee ikke,« svarede George; »men det er just ikke behageligt, at Ens Følelser blive afviste med Kulde, og han sagde, at den, der i det Hele taget tænkte paa at gifte sig, ikke var stort bedre end et umælende Dyr.«

»Sagde Fader det?« udbrød Lucy med vidt opspilede Øine. »O! George, jeg kan ikke troe Andet, end at Du tager feil.«

Med mange Omsvøb blev endelig Mr. Lansdens Svar meddelt; men det lod ikke til, at Lucy tog sig det saa nær, som hendes Elsker, thi da han havde endt sin Meddelelse, lo hun saa smaat og sagde med nedslagne Øine: »Men, min kjære George, Du har da ikke troet, at vi kunde blive gift før Du kom tilbage!«

»Og jeg kan ikke indsee, at der var noget saa Forfærdeligt deri,« svarede George. »Jeg er treogtyve Aar; saa jeg skulde da troe, at jeg er gammel nok.«

»Til at vide bedre Besked, din Tosse! Min kjære George, vi ere jo netop nu i samme Stilling som før. Jeg bryder mig ikke om at see din Onkel, og desuden skjøtter jeg ikke om at leve i Indien. Du talte imorges om, hvad Du kunde udrette i tre Aar, og jeg kan ikke indsee, at det, Fader har sagt, kan gjøre nogen Forandring deri.«

»Og sæt nu, at Du imidlertid seer En, som Du troer ....«

»George,« sagde Lucy, idet hun reiste sig og betragtede ham med et meget alvorligt Udtryk i det ellers saa smilende Ansigt, »lad os have fuldkommen Tillid til hinanden. Jeg forbliver i Hjemmet, seer de samme Steder, møder de samme Mennesker, som jeg har seet og mødt med Dig, og som umærkelig ville staae i Forbindelse med Mindet om Dig. Du drager til ganske nye Egne, og det forekommer mig, efterat Du har fremstillet dem saa levende for mig, at der er stor Sandsynlighed for, at Du vil blive fristet til at glemme mig. Jeg vilde naturligviis inderlig gjerne have skrevet til Dig, og det vilde have været mig usigelig kjært at faae Breve fra Dig; men jeg troer dog ikke, at Menneskene vilde være mindre trofaste, fordi der ikke fandtes saadanne Stiftelser som Postcontoirer.«

Lucy lagde sine Hænder paa Georges Skuldre og betragtede ham med et Smil paa Læberne, men med Taarer i Øinene, og George tænkte, at han vilde have Vanskelighed ved at finde et Billed, der var smukt nok til at udslette Mindet om hans første Kjærlighed, som hun stod der, idet Solstraalerne strømmede ned mellem Grenene paa den Guldregn, der overskyggede Lysthuset, oplivede dens Blomster og spillede paa Lucys smukke Haar og fortryllende Ansigt.

»Min Elskede,« udbrød han livligt, »jeg vil tænke paa Dig hver Dag, hver Time; men blandt alle de Tider og Steder, jeg har seet Dig, troer jeg, at dette vort sidste Møde vil præge sig dybest i min Erindring. Jeg formoder, at der ikke findes Guldregn i Indien, men ....«

»Saa skal Du tage nogle af Blomsterne med til en Erindring om mig, og, George,« vedblev Lucy, »Du kunde ikke have valgt noget bedre Forbillede for vor Skilsmisse og vort Gjensyn. Mindes Du ikke det Navn, vi som Børn havde for Guldregn ude paa Landet: »Gyldenkjæde«? Nu vel, denne Haandfuld Blomster skal, endog naar de ere blevne til Støv, være en Kjæde mellem os.«

»Hvilken din Fader ikke vil vedkjende sig, førend den er af det pure Guld,« sagde George leende.

Derpaa fulgte en lille dæmpet Samtale, som uden Tvivl lød meget sødt for de To, men som vilde have forekommet enhver Anden latterlig, og saa kom Afskeden, bitter som saadanne Skilsmisser sædvanlig ere. Lucy gik tilbage til Huset, med langsomme Skridt og nedbøiet Hoved, medens de store brændende Taarer, som det var lykkedes hende at trænge tilbage, saalænge hendes Elsker var tilstede, vældede frem førend hun havde naaet sit Værelse. Men hun havde gjemt sin Sorg, tilligemed sin Del af Guldregn-Blomsterne, og var som sædvanlig om Eftermiddagen ved Haveporten for at møde sin Fader, kun om Aftenen gjorte hun en kort Standsning i sin Sang med Noget, der lignede et undertrykt Suk, og skjøndt hendes Fader ikke gjorde nogen Bemærkning derom, blev for Fremtiden Valget af de Sange, hun foredrog, overladt til hende selv.

I et helt Aar efter Georges Afreise kom der ikke et Ord eller Tegn fra den Fraværende; men netop Aarsdagen efter fik Lucy et Brev, hvis Udskrift var saa ulig alle hendes kvindelige Correspondenters, at hun blev nysgjerrig efter Indholdet; det blev derfor aabnet i stor Hast. Men aldrig saasnart havde hun aabnet det, førend hun skjulte det i sit Forklæde, foer op ad Trapperne ind i sit eget Værelse, lukkede Døren og satte sig med Hænderne foldede over sin Skat. Et lykkeligt Smil straalede frem paa hendes Ansigt, da hun gjennem det aabne Vindue hørte Vindens Viften i den udenfor staaende Guldregns Blade. Dog lod det til, at hendes Brev kun indeholdt ringe Aarsag til saadan en Glæde; det var en blank Convolut, hvori der laa en visnet Guldregns-Blomst, med Angivelse af den Dag, paa hvilken den var bleven afplukket. Men Lucy forstod Meningen, og skjøndt hun atter og atter gjentog for sig selv, at ingen Omskiftelse, intet Tidsmaal kunde bringe hende til at vakle i sin Tro, saa styrkede dog dette Beviis paa, at George var uforandret, i en mærkelig Grad Baandet imellem dem.

»Kjære George,« hviskede hun, »hvor jeg dog ønsker at kunne udrette Noget for at hjelpe Dig, istedetfor ørkesløs at sidde her hjemme og vente,« og Lucy følte sig halvt fortrydelig paa Skjebnen, som ikke fordrede Andet af hende end passiv Udholdenhed. Øieblikket efter greb hun sig i Tanken om, hvorledes hun skulde meddele sine Forældre, at hun havde modtaget en Pakke; hun var bange for, at de vilde betragte den som et Brev, og at det skulde paadrage hende deres Mishag.

Den Forretning, at bringe George og hans forskjellige Dyder paa Bane, fandtes dog at være en lettere Sag, end Lucy havde forestillet sig. Da hun atter traadte ind i Frokostværelset, saae hun sine Forældre staae i Haven og tage et Bed med Foraarsblomster i Øiesyn. Fra Vinduet kunde Lucy høre deres Samtale; men Guldregnblomsternes Straaleglands havde gjort hende blind for enhver anden yndig Gjenstand, og hun vedblev at være fordybet i sine egne Betragtninger, indtil en af hendes Moders Bemærkninger, skjøndt den var ganske almindelig, vækkede hende af Drømmeriet og bragte Blodet op i hendes Kinder.

»Det er sandt, Walter, det er netop et Aar siden, at Rylston var her.«

»Nu ja, jeg troer det ogsaa,« svarede han noget fraværende.

»Lucy taler aldrig om ham,« vedblev Mrs. Lansden. »Mon hun rent skulde have glemt den Godhed, hun følte for ham?«

»Glemt den,« svarede hendes Mand; »ja, det har hun vist. Hvis det ikke var Tilfældet, vilde hun nok have talt om ham. Jeg har endnu aldrig hørt om nogen Pige, som kunde lade sig nøie med sine egne Tanker i Kjærlighedssager.«

»Det skulde glæde mig, hvis hun havde glemt ham,« svarede Mrs. Lansden; »men Lucy er ikke vægelsindet.«

»Nei,« svarede Mr. Lansden; »det vilde alligevel være bedre for hende, at see sig om efter en Ægtemand lidt nærmere ved Hjemmet. Indien og tvivlsomme Forventninger ere slette Grundlag for en Husholdning.«

Nu troede Lucy, at hun havde hørt nok; hun gik ud ad den aabne Glasdør, lagde Haanden paa sin Moders Arm og sagde med et nedbøiet Ansigt, paa hvilket Smil og Rødmen stredes om Herredømmet: »Kjære Moder, Du maa sige Fader, at han har fuldkommen Uret. Jeg har ikke talt om George, fordi jeg antog, at I, naar jeg gjorde det, kunde troe, at jeg vilde ærgre Eder; men jeg har ikke glemt ham, og — og jeg veed, at han ikke har glemt mig.«

»Ikke saa ivrig, mit lille Pus,« sagde hendes Fader. »Du kan være Troskaben selv; men hvorledes kan Du være sikker paa George?«

»Fordi han sendte mig Noget imorges,« svarede hun.

»Og jeg sagde ham dog, at jeg ikke vilde vide af nogen Brevvexling,« sagde Mr. Lansden vranten.

»Jeg talte ikke om et Brev, Fader.«

»Nu da, en Foræring; det er endnu værre.«

»Atter feil — men Du kan faae det at see, hvis Du har Lyst, Fader,« og Lucy lagde strax derefter sin Skat i Faderens Haand, idet hun gøs for, at et Vindpust eller Mr. Lansdens ublide Berørelse skulde ødelægge den.

»Men hvad i Alverden betyder dog dette Grums?« udbrød Mr. Lansden, da han aabnede Convoluten, »og hvilken overordentlig Begivenhed skal finde Sted paa denne Dag? Visne Blade og Dagen i Maaneden — det er altsaa den nye Stil i Kjærlighedsbreve, er det ikke?«

»O, Fader! Du forstaaer det ikke,« sagde Lucy.

»Nei, min Kjære, det gjør jeg vistnok ikke. Maaskee Du vil være saa god at forklare mig det,« svarede Mr. Lansden.

»Ja, da George forlod os, havde vi i Forening samlet nogle Guldregn, der skulde tjene os til Erindring om hinanden, og da vi nu have naaet Aarsdagen efter vor Skilsmisse, og Du havde sagt, at vi ikke maatte skrive til hinanden, har han sendt mig disse Blomster, for at vise, at han ikke har skiftet Sind. Moder, det kan Du jo nok forstaae?«

Mrs. Lansden klappede den lille Haand, som hvilede paa hendes Arm og tilsmilede hende sin Bekræftelse.

Fra den Tid kom der regelmæssig paa Lucys Fødselsdag, ved Juletid og paa Aarsdagen efter deres Skilsmisse lignende Pakker, stedse indeholdende ubeskrevne Convoluter, med Støv af Gyldenkjæden, den ene mere tør og hensmuldret end den anden, efterhaanden som Tiden gik. Saaledes henrandt de tre Aar. For Lucy Lansden, der blev sin første Kjærlighed tro, gik Dagene meget langsomt, og med Utaalmodighed imødesaae hun den lykkelige Ende paa den Kjærlighedsprøve, som havde været saa haard.

(Sluttes.)

Den første Sporvei i nederlandsk Indien.

Batavias Sporvei gaaer gjennem den smukke Hovedgade, under Alleer af Tamarinder og Acacier, langs med Floden, der daglig bringer Byen alle Høilandets rige Producter, fra den gamle By ved